

Una mirada ben fonamentada al camp artístic local

Text > **NARCÍS SELLES**

L'aparició del llibre de Lluïsa Faxedas i Pere Parramon, *Art contemporani a Girona (1994-2019)*, editat pel GEIEG amb el suport de l'Ajuntament, mereix ser saludada com una aportació important en l'escriptura sobre el fet artístic. Una primera cosa que cal dir del llibre és que no pretén fer el panegíric de l'escena artística local, sinó representar-la d'una manera solvent i fonamentada. Tampoc no s'hi contempla la ciutat com una illa, sinó que es tenen en compte les dinàmiques interterritorials i els fluxos comunicatius en què s'integra. Un altre dels seus valors és que atén el conjunt del camp artístic, no només els creadors, i les formes de relació que s'estableixen entre els seus diversos components en els terrenys de la producció, la difusió i la recepció.

L'obra té una aspiració inclusiva, una voluntat de no deixar de banda ningú que hagi treballat seriosament en el marc espaciotemporal i conceptual fixat pels autors. Si bé seria possible assenyalar oblots o incompleteses —l'exhaustió és impossible—, el que compta és la representació global. I en aquest sentit el resultat em sembla prou reeixit. Un altre aspecte remarcable és la seva accessibilitat, no renyida amb

el rigor ni amb l'exigència intel·lectual. L'esperit divulgador que l'anima, sustentat en un notable treball empíric, no suposa una rebaixa de plantejaments ni una trivialització de continguts.

És un treball que bé podem qualificar de pioner, especialment pel que fa al període considerat. De fet, ja fa uns quants anys que es qüestiona el vell model historiogràfic d'arrel modernista que, en la seva altivesa, comença la casa pel teulat. En canvi, aquest llibre opta per la via inversa i, sense perdre de vista el paratge global, construeix des de baix.

El llibre també permet plantejar-se preguntes pertinents sobre el punt de vista de l'historiador a l'hora de tractar allò viscut. En aquest sentit, quan s'aborden processos històrics que encara no s'han tancat i dinàmiques socioartístiques en les quals s'ha participat, ¿l'historiador ha de tendir a adoptar una mirada diguem-ne externa en nom d'una suposada objectivitat o ha de parlar en tant que agent involucrat en allò que tracta, cosa que comporta assumir la subjectivitat de la seva posició? En aquest cas s'ha buscat una mena de punt mitjà entre els dos pols esmentats. L'autoria compartida també ha contribuït a fixar aquest lloc d'enunciació. De fet, la cerca de l'equi-

Amb l'excusa (benaurada) de vestir de negre un altre divertiment, l'autora mostra l'evidència que tot aquest material fa molt temps que li coïa als dits. Davant la urgència de la denúncia, el control de l'escriptura: la ficció és usada aquí per exposar injustícies socials nascudes de la baixesa humana, que, a més, queden ocultes rere el desclassament que pateixen els invisibles; les invisibles, més ben dit, representades per les serventes d'hotel, aquell personal discret també als ulls del ciutadà i conscient per ser amable. L'Adriana Mi-

ralles ens acosta el cas arremangant-se com fan els bons aventurers: s'infiltra al servei de neteja de l'hotel on es va trobar el cadàver per descobrir un món ple de mala bava, explotació i abusos.

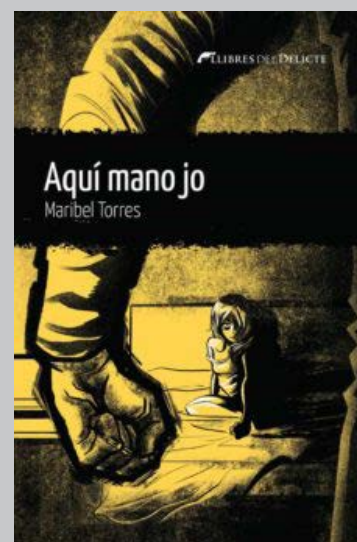
Us empassareu aquesta història en una tarda, patireu una mica (el patiment just de la trepidació final) i mai més mirareu el vostre telèfon mòbil com un ésser servicial que es pot posar a la butxaca. Anoteu-ho: Per anar per la vida és important saber qui mana, i la tecnologia, avui, és una eina que ens ha pujat a cavall.



FAXEDAS, Lluïsa; PARRAMON, Pere. *Art contemporani a Girona (1994-2019)*. Girona: GEIEG, 2021. 268 p.

llibri i l'adopció d'un esguard ponderat i críticament contingut són alguns dels trets que marquen la fluïdesa del relat.

Ens trobem, en definitiva, davant un llibre altament recomanable, amb aspectes innovadors en la fixació i l'anàlisi del seu objecte d'estudi, que ofereix una bona caracterització de la vida artística de la ciutat i que, sens dubte, serà una eina indefugible a l'hora d'emprendre noves recerques o per aprofundir en algunes de les qüestions que s'hi apunten, àdhuc per construir-ne visions alternatives. Finalment, cal esmentar l'acurat disseny del volum, a càrrec d'Iglésies Associats, i la qualitat i pertinència de les imatges que incorpora.



TORRES, Maribel. *Aquí mano jo*. Barcelona: Llibres del Delicte, 2021. 268 p.